V.59 Suraghu přemítá o skutečnosti já, těla, džívy.

SURAGHU rozjímal o jeho slovech: Čemu vlastně říkáme „já“? Já nejsem hora Méru a hora Méru není moje. Nejsem horský kmen a horský kmen není můj. Toto království se mým pouze nazývá, ale této představy se zříkám. Zbývá hlavní město. Nejsem toto město a město není moje. I toho se zříkám. Stejně tak se zříkám představy rodiny a rodinných vztahů.

Nyní prozkoumám tělo. Nejsem maso, krev, kosti ani orgány, z nichž se tělo skládá. To vše je jen netečná hmota, ale já jsem schopen vnímání. Nejsem potěšení a potěšení mi nepatří. Rozum a smyslové orgány nejsou mnou ani nejsou moje. Jsou netečné, ale já jsem schopen vnímat. Nejsem mysl, jež je hlavní příčinou nevědomého cyklu zrození a smrti. Nejsem rozlišovací schopnost ani pocit ega, to jsou představy vycházející z mysli.

No a co zbývá? Zbývá vnímající *džíva*. Ale ten s sebou nese vztah mezi subjektem a objektem. To, co je objektem poznání či chápání, není Já. Proto se zříkám toho, co je poznatelné, zříkám se objektu. Nyní zbývá čiré Vědomí, oproštěné od stínů pochybností. Jsem neomezené Já. Pro Já neexistuje omezení. I bohové jako Stvořitel Brahmá, král bohů Indra, bůh smrti Jama či bůh větru Váju i všechny další bytosti jsou jako korálky navěšené na tomto neomezeném Vědomí.

Tato všemohoucnost Vědomí, *čitšakti*, je oproštěna od mylného rozdělování na subjekt a objekt. Je za bytím i ne-bytím, ačkoli je to Skutečnost každé bytosti. Prostupuje všemi bytostmi vesmíru. Je nádherou a světlem všeho. Je základem každé formy i každé změny, a přece je mimo to všechno. Po všechny časy je ve všem a vším. Rozprostírá se jako čtrnáct úrovní existence a i představa zahrnující vesmír není nic jiného než všemohoucí Vědomí.

Omezené představy radosti a bolesti jsou falešné, neboť všemohoucí Vědomí je všudypřítomné a neomezené. Jsem-li probuzený, je to Já, jsem-li v iluzi, pak se totéž Já stane králem. Mysl a tělo fungují jen díky milosti Já. Jen díky jeho síle tančí všechno ve vesmíru podle Já. Bylo ode mne pošetilé sužovat se tím, že uděluji požehnání nebo trest. Nyní jsem byl probuzen, poznal jsem vše, co má být poznáno, a dosáhl všeho, co stojí za dosažení. Co znamenají radost a bolest, štěstí a smutek, požehnání a trest? Vše je prostoupeno *Brahman*. Kde je důvod pro smutek a iluzi? Kdo co dělá? Jediné, co existuje, je neomezené Vědomí. Chvála tobě, Bože! Chvála neomezenému Já!